

Arrest

nr. 196 062 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran (Iran) en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. In de lente van 1394 (2015/2016) stond u samen met uw vrouwelijke collega buiten te praten in de buurt van Darband (Teheran) wanneer de Gashte Erzad (zedepolitie) jullie vroeg wat jullie relatie was. U zei dat jullie enkel collega's waren. De Gashte Erzad doorzocht jullie spullen en nam jullie mee naar hun kantoor in Darband. De volgende dag dienden jullie een verklaring te ondertekenen dat jullie dit niet meer zouden doen. In de zomer van 1394 (2015/2016) was u opnieuw in het gezelschap van dezelfde vrouwelijk collega in de buurt van Meidane Enghelab wanneer jullie

werden aangesproken door de Gashte Erzad. Ze scholden jullie uit en ze gaven u een aantal klappen, maar lieten u uiteindelijk met rust. Zeven à acht maanden voor uw vertrek uit Iran had u door dat uw moeder, R. Z. (...) (O.V. (...)), een relatie had, maar het was pas anderhalve maand voor uw vertrek uit Iran dat uw moeder u vertelde dat ze gehuwd was. U had ruzie met uw moeder en uit kwaadheid zei u dat u een hoerenzoon was omdat ze met een onbekende man een relatie was aangegaan, waarop uw moeder vertelde dat die man ondertussen haar echtgenoot was. Ze vertelde u dat ze gehuwd was op 4/9/1392 (25 september 2013) met G. N. (...), een Afghaan. Eens de familie van het huwelijk op de hoogte was, waren de reacties van de familie negatief. Vooral haar vader zei dat zij niet met een Afghaan mocht samen zijn. Er ontstonden heftige discussies en uw grootvader gaf uw moeder een klap. Uw grootvader zei tegen uw moeder dat ze met de relatie diende op te houden zo niet zou ze niet langer zijn dochter zijn. Jullie bleven tot jullie vertrek bij uw grootouders wonen waar er elke dag ruzie was en de familie uiteindelijk uw moeder begon te negeren. Uzelf werd ook genegeerd en er werd tegen u gezegd dat u geen echte man was omdat uw moeder dit deed. Op 3/10/394 (23 december 2015) reisde u samen met uw moeder en uw minderjarige zus met het vliegtuig naar Turkije. Jullie namen de boot naar Griekenland en reisden verder over land naar België. Op 28 juni 2016 diende u een asielaanvraag in. Naast de problemen ten gevolge van het huwelijk van uw moeder, vreest u bij een terugkeer gehoord, beboet en/of opgesloten te worden wegens uw illegaal vertrek uit Iran. Ook het feit dat uw moeder eerder was aangesproken en aangehouden wegens haar klederdracht in Iran zou ter sprake kunnen komen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw mellikaart (nationale kaart).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert zoals uiteengezet door uw moeder R. Z. (...) (O.V. (...)). In het kader van haar asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

U verklaarde dat u Iran heeft verlaten omdat u zich hier in België bij uw Afghaanse man wenste te voegen en dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat uw familie tegen uw huwelijk –omwille van de Afghaanse achtergrond van uw echtgenote - is gekant.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen betreffende de omstandigheden waarin u op 26 of 27/8/1394 (17 of 18 november 2015) een wettelijk (permanent) huwelijk (CGVS, p.21 – 23) afsloot met G. N. (...). U verklaarde dat u die dag met uw moeder – G. N. (...) was reeds in België - naar de griffie van Shahe Rey ging alwaar u aan de verantwoordelijke onder eed verklaarde dat jullie reeds een sighe hadden afgesloten op 4/9/1392 (25 november 2013) en hij deze datum vervolgens als jullie trouwdatum registreerde in de huwelijksakte. U legde een foto van G. N. (...)’s paspoort op uw gsm neer waarvan de gegevens werden overgenomen en vervolgens werd G. N. (...) opgebeld om dit te bevestigen. U kreeg het trouwboekje mee en G. N. (...) kon dit later ondertekenen (CGVS, p. 22-23). Uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt evenwel dat voor een wettelijk (permanent) huwelijk tussen een Iraanse vrouw en een buitenlander, waaronder een Afghaanse man, toelating nodig is van de Iraanse autoriteiten. In de praktijk dient men deze toestemming te verkrijgen via het ministerie van Buitenlandse Zaken. Een Afghaanse man moet voor het verkrijgen van deze toelating verschillende documenten kunnen voorleggen zoals een blanco strafblad uit het land van herkomst en aantonen dat hij over voldoende financiële middelen beschikt om zijn toekomstige echtgenote te onderhouden. Bovendien moet hij aantonen dat hij geen besmettelijke ziekte heeft en dat er geen wettelijke belemmering bestaat in het land van herkomst om te kunnen trouwen. Verder moeten een aantal documenten ingediend worden voor het registeren van een wettelijk huwelijk, waaronder het originele geboortecertificaat van de man, een genotariseerd kopie van de eerste vier pagina’s van zijn paspoort en een verklaring dat de man moslim is wanneer de vrouw dit ook is. Ook niet-geregistreerde Afghanen kunnen bij het ministerie van Buitenlandse Zaken een aanvraag voor een wettelijk huwelijk indienen, maar zij krijgen waarschijnlijk geen goedkeuring voor de vereiste over voldoende financiële middelen te beschikken aangezien ze niet legaal kunnen werken in Iran. Naast de toestemming van het ministerie van Buitenlandse Zaken moet ook het Iranian Government Bureau for Aliens and Foreign Immigrants’ Affairs toestemming geven. Uw verklaringen betreffende uw huwelijk stroken dan ook niet met de beschikbare informatie. In het kader van de bovenstaande informatie betreffende het huwelijk van een Iraanse vrouw met een buitenlandse man is het dan ook niet geloofwaardig dat u enkel met een kopie van zijn paspoort op uw gsm en zijn mondelinge bevestiging per telefoon een wettelijk huwelijk kon registreren.

Verder dient opgemerkt te worden dat tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de door u neergelegde huwelijksakte er een aantal tegenstrijdigheden, alsook in de inhoud zelf van de huwelijksakte, zijn terug te vinden die de geloofwaardigheid van uw beweerde huwelijk met G. N. (...) verder ondermijnen. Zo verklaarde u dat bij de registratie van uw wettelijk huwelijk u de datum opgaf van uw sighe, namelijk 4/9/1392 of 25 november 2013, terwijl het wettelijk huwelijk volgens u echter afgesloten werd op 26 of 27 aban (8ste maand) 1394, zijnde 17 of 18 november 2015 (CGVS, p. 22). In de door u neergelegde huwelijksakte is er op de eerste pagina echter sprake van 14/9/1392 (5 december 2013) als de datum van het huwelijk en dus een volledige andere datum is dan diegene die u verschillende malen aangaf. Later in het document, bij de stempel van de griffie waar het werd afgesloten, is er dan sprake van 26/8/1394 (17 november 2015). Tevens is op de eerste pagina volgende zin in de huwelijksakte terug te vinden: "Met vreugde en vrolijkheid vindt het tijdelijke huwelijk zoals volgt plaats." Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat u dit later ook gelezen had, maar dat als het om een Afghaan gaat, niemand er aandacht aan besteed (CGVS, p. 23). Dit is echter weinig waarschijnlijk gezien de zin reeds voorgedrukt in de huwelijksakte staat. Op pagina zes wordt er dan echter opnieuw verwezen naar een permanent huwelijk, terwijl op pagina tien in de stempel te lezen staat dat het gaat om het bureau van tijdelijk huwelijk.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw beweerde huwelijk met G. N. (...) noch aan de door u ingediende huwelijksakte. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering ten gevolge van uw huwelijk bij een terugkeer niets of niemand meer te hebben.

Verder wijst u op het algemene klimaat in Iran waardoor u zelf reeds drie keer werd aangehouden omdat uw mantel te kort was en waardoor uw zoon eens werd aangehouden voor het praten met een vrouwelijke collega (CGVS, p. 28). Uw zoon voegde toe ten gevolge van zijn gesprek met zijn collega ook één keer klappen te hebben gekregen van de Iraanse ordediensten (CGVS M. (...), p. 7). Allereerst dient opgemerkt te worden dat het bestaan van vestimentaire beperkingen en bepalingen inzake de omgang tussen mannen en vrouwen op zich niet volstaan om ten aanzien van u en uw zoon een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. De door jullie aangehaalde beperkingen zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. De door u en uw zoon ondergane confrontaties zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe betreuenswaardig ook, ook het incidenteel machtsmisbruik waarvan uw zoon één keer het slachtoffer werd toen hij één keer klappen kreeg bij een confrontatie met de autoriteiten is onvoldoende om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen blijkt tevens dat jullie confrontaties met de Iraanse autoriteiten geen verdere gevolgen hebben gekend en geenszins jullie directe vluchtaanleiding betroffen (CGVS, p. 28 en CGVS M. (...), p. 7).

Zowel u als uw zoon haalden tot slot aan bij een terugkeer naar Iran problemen te kennen omdat jullie illegaal het land hebben verlaten en anderhalf jaar in het buitenland hebben gezeten (CGVS, p. 29 en CGVS M. (...), p. 11). Allereerst mist jullie vrees ten gevolge van een illegaal vertrek problemen te kennen elke objectieve grond aangezien jullie aan de hand van jullie eigen paspoort legaal van Iran naar Turkije zijn gereisd (CGVS, p. 11 en DVZ M. (...), vraag 37). Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, dat in Iran geen langdurige gevangenisstraffen opgelegd worden wegens illegale uitreis. Zelfs het vragen van asiel in het buitenland wordt niet als een politieke daad gezien door de Iraanse autoriteiten. Wie Iran op illegale wijze heeft verlaten kan nog steeds terugkeren zonder grote problemen. Een terugkeerder die niet (meer) over een geldig reisdocument beschikt kan een paspoort hetzij een laissezpasser uitgereikt krijgen op de Iraanse ambassade in het buitenland. Voorwaarde hiervoor is dat de terugkeerder zijn/haar identiteit kan bewijzen. Bij aankomst in Iran zal de terugkeerder waarschijnlijk nog een ondervraging moeten ondergaan over hoe hij/zij Iran had verlaten en wordt onderzocht of de betrokkene de reputatie van Iran geen schade heeft toegebracht. Wie Iran illegaal had verlaten krijgt in de praktijk enkel een boete. Enkel wie vóór zijn/haar vertrek uit Iran gezocht werd door de Iraanse autoriteiten kan gearresteerd en/ of vervolgd worden. Uit niets blijkt dat u voor uw vertrek gezocht werd door de Iraanse autoriteiten.

De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de

asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Iran zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw shenasnameh, mellikaart, rijbewijs en de shenasnameh van uw kinderen bevatten gegevens die hier niet worden betwist. De door u ingediende huwelijksakte werd reeds hierboven besproken. De foto's waarop u met een man te zien bent volstaan op zich geenszins om de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw huwelijk te herstellen."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekende partij drukt haar verontwaardiging uit over het feit dat de bestreden beslissing letterlijk de motivering herneemt die betrekking heeft op de asielaanvraag van haar moeder en geen motivering bevat over de asielaanvraag van verzoekende partij, dit terwijl haar asielaanvraag niet gebaseerd is op dezelfde feiten als die van haar moeder. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar haar problemen met de *Gashte Erzad* omdat zij haar hadden zien praten met een vrouwelijke collega. Ondergeschiedt herneemt verzoekende partij inzake de motivering omtrent het huwelijk van haar moeder dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar moeder tegen de in haar hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken 1 en 2 als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar moeder. Per aangetekend schrijven d.d. 8 november 2017 brengt verzoekende partij de originele versie van voormelde stukken 1 en 2 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij en haar moeder zich wel degelijk baseren op dezelfde asielmotieven voor hun asielaanvraag. Meer bepaald gaven zowel verzoekende partij als haar moeder aan niet te kunnen terugkeren naar Iran gelet op (i) het feit dat hun familie gekant is tegen het huwelijk van haar moeder; (ii) het algemene klimaat in Iran waardoor haar moeder reeds drie keer werd aangehouden omdat haar mantel te kort was en waardoor verzoekende partij eens werd aangehouden voor het praten met een vrouwelijke collega en omwille hiervan ook één keer klappen heeft gekregen van de Iraanse ordediensten; en (iii) hun vrees om bij terugkeer naar Iran problemen te krijgen omdat zij illegaal het land verlaten hebben en anderhalf jaar in het buitenland verbleven hebben. De Raad bemerkt overigens dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog uitdrukkelijk verklaarde dat zij in Iran niet zozeer een vrees heeft en dat zij met haar moeder is meegerisd toen deze Iran ontvluchtte wegens problemen met haar familie omwille van haar huwelijk met een Afghaanse man (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.4 en 3.5). Gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekende partij met dat van haar moeder is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht verwees naar de beslissing die ten aanzien van deze laatste werd genomen. Deze handelswijze betekent geenszins dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet ernstig of niet individueel werd onderzocht.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dan ook dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder, Z. R., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 208 117. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift dezelfde middelen herneemt als deze opgeworpen door haar moeder tegen de in haar hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 28 juni 2017 en dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken 1 en 2 voegt als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar moeder, wijst de

Raad erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X van 4 december 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd aan Z. R.. Het arrest genomen in hoofde van de moeder van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran (Iran) en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U huwde in 1372 (Iraanse kalender, komt overeen met 1993/1994) met Y. P. (...) en jullie hebben samen twee kinderen. In 1391 (2012/2013) scheidde u van hem. In de lente van 1392 (2013/2014) ontmoette u in het naaiatelier waar u werkte G. N. M. A. (...), een Afghaan die samen met zijn vrouw en drie kinderen reeds twee jaar in Iran verbleef. Jullie leerden elkaar beter kennen tijdens het werk en na een tijdje vertelde hij u dat hij huwelijksproblemen had en dat hij wenste te scheiden. Hij zocht een sterke vrouw en hij gaf te kennen dat hij onder de indruk was van u omdat u zelf uw brood verdiende en een kuis persoon bent. Jullie gingen steeds persoonlijker met elkaar om en G. N. (...) vroeg u of u nog wou hertrouwen. U antwoordde dat u dit nog wel wou, maar dat u deze keuze met uw hele bewustzijn wou maken. Hierop gaf hij te kennen dat hij u leuk vond en hij stelde een sighe, een tijdelijk huwelijk, voor. Jullie voltrokken deze sighe zelf door het opzeggen van een koranvers. Drie weken later op 4/9/1392 (25 november 2013), toen jullie zeker waren dat jullie een verbintenis wouden aangaan, sloten jullie opnieuw een sighe af. Ditmaal werd deze geregistreerd bij de griffie van Khiabane Paradar en was deze vier maanden geldig. U woonde op dat moment bij uw ouders, maar jullie spraken af op een kamer die u huurde. Op 24 of 26/11/1392 (13 of 15 februari 2013), verliet G. N. (...) met zijn gezin Iran en kwamen zij via familiehereniging met hun reeds naar België uitgeweken zoon naar België. U had nog regelmatig telefonisch contact met G. N. (...). Niemand anders was op de hoogte van jullie relatie, al hadden sommige familieleden wel een vermoeden omdat u lange telefoongesprekken voerde. Omdat u en G. N. (...) een sighe te min vonden, besloten jullie een wettelijk (permanent) huwelijk aan te gaan. U wou tevens uw echtgenoot vervoegen in België. U bracht uw moeder op de hoogte van uw relatie omdat u voor het huwelijk een getuige nodig had en vertelde haar tevens een week voor het huwelijk dat uw echtgenoot een Afghaan was. Uw moeder was hier niet blij mee, maar stemde uiteindelijk in. Voordat u en uw moeder hiervoor op 26 of 27/8/1394 (17 of 18 november 2015) naar de griffie van Shahe Rey gingen voor het wettelijke huwelijk, bracht u ook uw vader op de hoogte van het huwelijk, maar niet van zijn nationaliteit. Bij de griffie verklaarde u onder eed aan de verantwoordelijke dat u een sighe was aangegaan op 4/9/1392 (25 november 2013) en dat uw echtgenoot in België verbleef. De verantwoordelijke zette die datum dan ook op de huwelijksakte. U had een foto van het paspoort van G. N. (...) op uw gsm en de gegevens werden hiervan overgeschreven. Vervolgens werd G. N. (...) opgebeld en werd hem gezegd dat zijn partner daar was om een huwelijk vast te leggen. Er werd hem gevraagd of dat correct was, waarop G. N. (...) dat bevestigde. De verantwoordelijke zei dat hij alles zou doen om het huwelijk wettelijk te maken en dat hij de plaats voor de handtekening van uw echtgenoot leeg zou laten en dat uw echtgenoot later kon tekenen. Na het huwelijk bracht u uw kinderen en uw zus op de hoogte van het huwelijk. De Afghaanse vrouw van G. N. (...) belde uw broer op en vertelde hem, om onenigheid te veroorzaken, dat G. N. (...) een Afghaan was. Uw vader en broers werden hierdoor boos op u en vonden dat u hen schaamte had gebracht en spraken niet meer tegen u. U probeerde hen nog te vertellen dat zijn grootvader Iraniër was, maar dat kon niet baten. U kon uw familie er niet van overtuigen dat niet alle Afghanen hetzelfde zijn en op een bepaald moment begonnen zij u te negeren. Drie weken voor uw vertrek vertelde u aan uw familie dat u naar België zou verhuizen. U bleef bij uw ouders wonen en omdat u druk bezig was uw reis naar België voor te bereiden, waren er weinig momenten dat jullie oog in oog kwamen. In de maand dey 1394 (november/ december 2015) reisde u samen met uw meerderjarige zoon, P. M. (...) (O.V. (...)) en uw minderjarige dochter met het vliegtuig naar Turkije. Jullie namen de boot naar Griekenland en reisden verder over land naar België. Op 28 juni 2016 diende u een asielaanvraag in. In België woont u tijdelijk niet bij uw echtgenoot omdat er onenigheid was tussen de kinderen. In Iran heeft u ten gevolge van uw huidig huwelijk niets en niemand meer. U verkocht uw bezittingen om uw reis te bekostigen en uw familie heeft u aan de kant gezet. Verder wijst u op het algemene klimaat in Iran waardoor u zelf reeds drie keer werd aangehouden door de Gashte Erzad (zedepolitie) omdat uw mantel te kort was en waardoor uw zoon eens werd aangehouden voor het praten met een vrouw. Na het ondertekenen van een verklaring/beloftebrief werden u en uw zoon telkens zondermeer terug vrijgelaten. U vreest bij een terugkeer tevens moeilijkheden omdat u in tegenstelling tot wat u aan de Iraanse autoriteiten verklaarde bij het aanvragen van uw paspoort geen

twee weken op vakantie ging naar Turkije, waardoor u wegens illegaal vertrek een celstraf van 6 maanden en een boete van een paar miljoen toman riskeert.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje) met een Nederlandse vertaling; uw melikaart (nationale kaart); uw rijbewijs met een Nederlandse vertaling; de shenasnameh van uw zoon en dochter; uw huwelijksakte met een Nederlandse vertaling; en enkele foto's waarop u en G. N. (...) staan.

B. Motivering

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

U verklaarde dat u Iran heeft verlaten omdat u zich hier in België bij uw Afghaanse man wenste te voegen en dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat uw familie tegen uw huwelijk –omwille van de Afghaanse achtergrond van uw echtgenote - is gekant.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen betreffende de omstandigheden waarin u op 26 of 27/8/1394 (17 of 18 november 2015) een wettelijk (permanent) huwelijk (CGVS, p.21 – 23) afsloot met G. N. (...). U verklaarde dat u die dag met uw moeder – G. N. (...) was reeds in België - naar de griffie van Shahe Rey ging alwaar u aan de verantwoordelijke onder eed verklaarde dat jullie reeds een sighe hadden afgesloten op 4/9/1392 (25 november 2013) en hij deze datum vervolgens als jullie trouwdatum registreerde in de huwelijksakte. U legde een foto van G. N. (...)’s paspoort op uw gsm neer waarvan de gegevens werden overgenomen en vervolgens werd G. N. (...) opgebeld om dit te bevestigen. U kreeg het trouwboekje mee en G. N. (...) kon dit later ondertekenen (CGVS, p. 22-23). Uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt evenwel dat voor een wettelijk (permanent) huwelijk tussen een Iraanse vrouw en een buitenlander, waaronder een Afghaanse man, toelating nodig is van de Iraanse autoriteiten. In de praktijk dient men deze toestemming te verkrijgen via het ministerie van Buitenlandse Zaken. Een Afghaanse man moet voor het verkrijgen van deze toelating verschillende documenten kunnen voorleggen zoals een blanco strafblad uit het land van herkomst en aantonen dat hij over voldoende financiële middelen beschikt om zijn toekomstige echtgenote te onderhouden. Bovendien moet hij aantonen dat hij geen besmettelijke ziekte heeft en dat er geen wettelijke belemmering bestaat in het land van herkomst om te kunnen trouwen. Verder moeten een aantal documenten ingediend worden voor het registreren van een wettelijk huwelijk, waaronder het originele geboortecertificaat van de man, een genotariseerd kopie van de eerste vier pagina's van zijn paspoort en een verklaring dat de man moslim is wanneer de vrouw dit ook is. Ook niet-geregistreerde Afghanen kunnen bij het ministerie van Buitenlandse Zaken een aanvraag voor een wettelijk huwelijk indienen, maar zij krijgen waarschijnlijk geen goedkeuring voor de vereiste over voldoende financiële middelen te beschikken aangezien ze niet legaal kunnen werken in Iran. Naast de toestemming van het ministerie van Buitenlandse Zaken moet ook het Iranian Government Bureau for Aliens and Foreign Immigrants' Affairs toestemming geven. Uw verklaringen betreffende uw huwelijk stroken dan ook niet met de beschikbare informatie. In het kader van de bovenstaande informatie betreffende het huwelijk van een Iraanse vrouw met een buitenlandse man is het dan ook niet geloofwaardig dat u enkel met een kopie van zijn paspoort op uw gsm en zijn mondelinge bevestiging per telefoon een wettelijk huwelijk kon registreren.

Verder dient opgemerkt te worden dat tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de door u neergelegde huwelijksakte er een aantal tegenstrijdigheden, alsook in de inhoud zelf van de huwelijksakte, zijn terug te vinden die de geloofwaardigheid van uw beweerde huwelijk met G. N. (...) verder ondermijnen. Zo verklaarde u dat bij de registratie van uw wettelijk huwelijk u de datum opgaf van uw sighe, namelijk 4/9/1392 of 25 november 2013, terwijl het wettelijk huwelijk volgens u echter afgesloten werd op 26 of 27 aban (8ste maand) 1394, zijnde 17 of 18 november 2015 (CGVS, p. 22). In de door u neergelegde huwelijksakte is er op de eerste pagina echter sprake van 14/9/1392 (5 december 2013) als de datum van het huwelijk en dus een volledige andere datum is dan diegene die u verschillende malen aangaf. Later in het document, bij de stempel van de griffie waar het werd afgesloten, is er dan sprake van 26/8/1394 (17 november 2015). Tevens is op de eerste pagina volgende zin in de huwelijksakte terug te vinden: "Met vreugde en vrolijkheid vindt het tijdelijke huwelijk zoals volgt plaats." Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat u dit later ook gelezen had, maar dat als het om een Afghaan gaat, niemand er aandacht aan besteed (CGVS, p. 23). Dit is echter weinig waarschijnlijk gezien de zin reeds voorgedrukt in de huwelijksakte staat. Op pagina zes wordt er dan echter opnieuw verwezen naar een permanent huwelijk, terwijl op pagina tien in de stempel te lezen staat dat het gaat om het bureau van tijdelijk huwelijk.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw beweerde huwelijk met G. N. (...) noch aan de door u ingediende huwelijksakte.

Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering ten gevolge van uw huwelijk bij een terugkeer niets of niemand meer te hebben.

Verder wijst u op het algemene klimaat in Iran waardoor u zelf reeds drie keer werd aangehouden omdat uw mantel te kort was en waardoor uw zoon eens werd aangehouden voor het praten met een vrouwelijke collega (CGVS, p. 28). Uw zoon voegde toe ten gevolge van zijn gesprek met zijn collega ook één keer klappen te hebben gekregen van de Iraanse ordediensten (CGVS M. (...), p. 7). Allereerst dient opgemerkt te worden dat het bestaan van vestimentaire beperkingen en bepalingen inzake de omgang tussen mannen en vrouwen op zich niet volstaan om ten aanzien van u en uw zoon een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. De door jullie aangehaalde beperkingen zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. De door u en uw zoon ondergane confrontaties zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe betreurenswaardig ook, ook het incidenteel machtsmisbruik waarvan uw zoon één keer het slachtoffer werd toen hij één keer klappen kreeg bij een confrontatie met de autoriteiten is onvoldoende om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen blijkt tevens dat jullie confrontaties met de Iraanse autoriteiten geen verdere gevolgen hebben gekend en geenszins jullie directe vluchtaanleiding betroffen (CGVS, p. 28 en CGVS M. (...), p. 7).

Zowel u als uw zoon haalden tot slot aan bij een terugkeer naar Iran problemen te kennen omdat jullie illegaal het land hebben verlaten en anderhalf jaar in het buitenland hebben gezeten (CGVS, p. 29 en CGVS M. (...), p. 11). Allereerst mist jullie vrees ten gevolge van een illegaal vertrek problemen te kennen elke objectieve grond aangezien jullie aan de hand van jullie eigen paspoort legaal van Iran naar Turkije zijn gereisd (CGVS, p. 11 en DVZ M. (...), vraag 37). Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, dat in Iran geen langdurige gevangenisstraffen opgelegd worden wegens illegale uitreis. Zelfs het vragen van asiel in het buitenland wordt niet als een politieke daad gezien door de Iraanse autoriteiten. Wie Iran op illegale wijze heeft verlaten kan nog steeds terugkeren zonder grote problemen. Een terugkeerder die niet (meer) over een geldig reisdocument beschikt kan een paspoort hetzij een laissezpasser uitgereikt krijgen op de Iraanse ambassade in het buitenland. Voorwaarde hiervoor is dat de terugkeerder zijn/haar identiteit kan bewijzen. Bij aankomst in Iran zal de terugkeerder waarschijnlijk nog een ondervraging moeten ondergaan over hoe hij/zij Iran had verlaten en wordt onderzocht of de betrokkene de reputatie van Iran geen schade heeft toegebracht. Wie Iran illegaal had verlaten krijgt in de praktijk enkel een boete. Enkel wie vóór zijn/haar vertrek uit Iran gezocht werd door de Iraanse autoriteiten kan gearresteerd en/ of vervolgd worden. Uit niets blijkt dat u voor uw vertrek gezocht werd door de Iraanse autoriteiten.

De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Iran zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw shenasnameh, mellikaart, rijbewijs en de shenasnameh van uw kinderen bevatten gegevens die hier niet worden betwist. De door u ingediende huwelijksakte werd reeds hierboven besproken. De foto's waarop u met een man te zien bent volstaan op zich geenszins om de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw huwelijk te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij, in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het in het kader van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende het huwelijk van een Iraanse vrouw met een buitenlandse man niet geloofwaardig is dat verzoekende partij enkel met een kopie van het paspoort van G. N. op haar gsm en zijn mondelinge bevestiging per telefoon een wettelijk huwelijk kon registreren, opmerkt dat zij “alle documenten, waarvan de voorlegging vereist was, (heeft) neergelegd op 17 november 2015, de dag dat het huwelijk aangegaan werd”, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij die dag met haar moeder naar de griffie van Shahe Rey ging alwaar zij aan de verantwoordelijke onder eed verklaarde dat zij en G. N. reeds een sighe hadden afgesloten op 4/9/1392 (25 november 2013) en hij deze datum vervolgens als hun trouwdatum registreerde in de huwelijksakte. Verzoekende partij zou een foto van G.N.'s paspoort op haar gsm hebben neergelegd waarvan de gegevens werden overgenomen en vervolgens werd G. N. opgebeld om dit te bevestigen. Vervolgens kreeg verzoekende partij het trouwboekje mee en G. N. kon dit later ondertekenen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 04/05/2017, p. 22-23). Van andere formaliteiten of voorwaarden waaraan zij dienden te voldoen maakte verzoekende partij geen melding. Dergelijke verklaringen stroken dan ook geenszins met de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat (i) voor een wettelijk (permanent) huwelijk tussen een Iraanse vrouw en een buitenlander, waaronder een Afghaanse man, toelating nodig is van de Iraanse autoriteiten, dewelke in de praktijk verkregen moet worden via het ministerie van Buitenlandse Zaken, (ii) dat een aantal documenten ingediend moeten worden voor het registreren van een wettelijk huwelijk, waaronder het originele geboortecertificaat van de man, een genotariseerd kopie van de eerste vier pagina's van zijn paspoort en een verklaring dat de man moslim is wanneer de vrouw dit ook is, en (iii) dat ook het Iranian Government Bureau for Aliens and Foreign Immigrants' Affairs toestemming moet geven (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt nergens dat zij deze nodige toestemmingen heeft verkregen en de vereiste documenten heeft voorgelegd de dag dat zij haar wettelijk huwelijk zou hebben geregistreerd.

2.2.4.1. Aangaande de opmerking in de bestreden beslissing dat tussen de verklaringen van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal en de door haar neergelegde huwelijksakte er een aantal tegenstrijdigheden, alsook in de inhoud zelf van de huwelijksakte, zijn terug te vinden die de geloofwaardigheid van haar beweerd huwelijk met G. N. verder ondermijnen, erkent verzoekende partij dat er in het huwelijksboekje een aantal vermeldingen voorkomen die niet met de waarheid

overeenstemmen. Zij en haar echtgenoot hebben dan ook contact opgenomen met de Iraanse administratie en de persoon door wie het huwelijksboekje werd opgesteld heeft vastgesteld dat er inderdaad een aantal verkeerde vermeldingen voorkomen in het huwelijksboekje. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij (kopie van) een verklaring van deze administratie d.d. 17 juli 2017 (bijlage 1). Tevens voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift (fotokopieën van) het gecorrigeerde huwelijksboekje (bijlage 2) waaruit blijkt dat het huwelijk werd aangegaan op 17 november 2015 en dat het wel degelijk gaat om een huwelijk van onbepaalde duur. Ten slotte voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog twee stukken die betrekking hebben op de zending waarmee voormelde verklaring en het gecorrigeerde huwelijksboekje aan verzoekende partij en haar echtgenoot werden toegestuurd (bijlage 3). Per aangetekend schrijven d.d. 8 november 2017 brengt verzoekende partij de originele versie van voormelde verklaring en van voormeld gecorrigeerd huwelijksboekje bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat aan de door verzoekende partij bijgebrachte verklaring die afkomstig zou zijn van de Iraanse administratie geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Immers dient te worden vastgesteld dat, hoewel dit document afkomstig zou zijn van de Iraanse administratie, de brief geen hoofding en/of stempel bevat van de bevoegde dienst, noch contactgegevens van de opsteller van deze brief en/of van de bevoegde dienst. De brief bevat louter dezelfde stempel en hetzelfde watermerk met de vermelding "huwelijk van onbepaalde duur" die ook in het thans bijgebrachte 'gecorrigeerde huwelijksboekje' terug te vinden zijn (zie pagina's 1, 8 en 9 van het gecorrigeerde huwelijksboekje (bijlage 2 van het verzoekschrift)), waaromtrent, zo blijkt uit wat volgt, eveneens ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden wat betreft de authenticiteit ervan. Verzoekende partij brengt dan ook geen enkel bewijskrachtig document aan dat haar bewering dat zij contact zou hebben opgenomen met de Iraanse administratie, dat deze bevestigd hebben dat de huwelijksakte foutieve vermeldingen bevat en dat ze vervolgens haar huwelijksakte hebben gecorrigeerd, kan staven. De Raad acht het bovendien geenszins plausibel dat een ambtenaar van de Iraanse administratie dermate onzorgvuldig zou zijn geweest en zich bij het opstellen van de oorspronkelijke huwelijksakte, een officieel document, zou hebben vergist wat betreft de huwelijksdatum en ook de verschillende vermeldingen in de huwelijksakte in verband met het aangaan van een tijdelijk huwelijk – terwijl het in werkelijkheid een permanent huwelijk zou betreffen – over het hoofd zou hebben gezien. Er kunnen dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van het thans bijgebrachte 'gecorrigeerde huwelijksboekje'. Dit geldt des te meer nu dit 'gecorrigeerd huwelijksboekje', waarvan de Raad vaststelt dat het een volledig opnieuw opgesteld exemplaar betreft (en dus niet het oorspronkelijke huwelijksboekje waarin correcties zouden zijn aangebracht), nog op verschillende plaatsen werd bewerkt met correctieroller en vervolgens overschreven werd (zie p. 1 en 8 van de 'gecorrigeerde huwelijksakte') en bovendien nog steeds vermeldingen bevat die verwijzen naar een tijdelijk huwelijk (zie pagina 10 van de 'gecorrigeerde versie' van de huwelijksakte). De Raad besluit dan ook dat het thans bijgebrachte 'gecorrigeerd huwelijksboekje' geenszins van aard is de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen en niet van aard is het door verzoekende partij beweerde huwelijk met G. N. te staven. Wat betreft de "(s)tukken m.b.t. de postzending" (bijlage 3 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat hieruit slechts blijkt dat ene A. R. post heeft verstuurd naar het adres waar verzoekende partij woonachtig is en dit op naam van G. N.. Hieruit blijkt evenwel op geen enkele wijze het door verzoekende partij beweerde huwelijk met G. N..

2.2.5. Gelet op bovenstaande vaststellingen treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan het door verzoekende partij beweerde huwelijk met G. N. noch aan de door haar ingediende huwelijksakte. Ook aan de thans bijgebrachte 'gecorrigeerde huwelijksakte' kan, zo blijkt uit het voorgaande, geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de bewering van verzoekende partij ten gevolge van haar huwelijk bij een terugkeer naar Iran niets of niemand meer te hebben.

2.2.6. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat de motivering van verwerende partij omtrent de verwijzing van verzoekende partij naar het algemene klimaat in Iran waardoor zij zelf reeds drie keer werd aangehouden omdat haar mantel te kort was en waardoor haar zoon eens werd aangehouden voor het praten met een vrouwelijke collega en de motivering aangaande de vrees van verzoekende partij en haar zoon om bij een terugkeer naar Iran problemen te kennen omdat zij illegaal het land hebben verlaten en anderhalf jaar in het buitenland hebben gezeten door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.7. *Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de) niet worden toegekend.*

2.2.8. *De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de .*

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de . Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. *Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de , noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“*

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog haar problemen benadrukt met de *Gashte Erzad* omdat zij haar hadden zien praten met een vrouwelijke collega op straat en stelt dat dit een eenmalig incident betrof doordat zij zich noodgedwongen aangepast heeft aan “*deze totaal onredelijke inperking van zijn persoonlijke vrijheid*” hetgeen evenwel niet van haar verwacht kan worden gezien “*het recht op communicatie met andere mensen*” één van de meest fundamentele mensenrechten betreft, is de Raad evenwel van oordeel dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt motiveert: “*Allereerst dient opgemerkt te worden dat het bestaan van vestimentaire beperkingen en bepalingen inzake de omgang tussen mannen en vrouwen op zich niet volstaan om ten aanzien van u en uw zoon een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. De door jullie aangehaalde beperkingen zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. De door u en uw zoon ondergane confrontaties zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe betreurenswaardig ook, ook het incidenteel machtsmisbruik waarvan uw zoon één keer het slachtoffer werd toen hij één keer klappen kreeg bij een confrontatie met de autoriteiten is onvoldoende om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen blijkt tevens dat jullie confrontaties met de Iraanse autoriteiten geen verdere gevolgen hebben gekend en geenszins jullie directe vluchtaanleiding betroffen (CGVS, p. 28 en CGVS M. (...), p. 7).” Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde dat communicatie met deze collega niet op een andere wijze zou mogelijk zijn dan deze gevoerd op straat.*

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT